

ДЖУЛИАН БАРНС ХИГИЕНА

Превод от английски: Димитрина Кондева, —

chitanka.info

— Ето ни на път, момче. — Сакът му бе подпрян между седалките, шлиферът му сгънат до него. Билет, портфейл, несесер, презервативи, списък със задачи. Проклетият списък със задачи. Докато влакът потегли, гледаше право пред себе си. Не си падаше по съзливите сбогувания: надвесен над прозореца, развяваш кърпа и бършеш очи. Не че сега прозорците се отваряха: седиш в тия конски вагони редом с други глупави старчоци, пътуващи с намаление, и зяпаш през запечатани стъкла. И не че Памела щеше да е на перона, ако той все пак погледнеше навън. Сигурно сега беше на паркинга и ожулваше джантите в бетонния бордюр, докато се мъчеше да приближи астрата до колонката за таксуване. Тя винаги роптаеше срещу мъжете, които са измислили бариерите, без да осъзнават, че жените са с по-къси ръце. Той ѝ казваше, че това не е извинение да се ежи на бордюра. Като не става с протягане, просто слизаш от колата бе, жено. Тъй или иначе, тя трябва да беше вече там, изтезавайки някоя гума като един вид личен принос в битката между половете. Беше вече там и за да не вижда, че не я поглежда от влака. А той не я поглеждаше, защото тя настояваше да добави нови задачи към проклетия списък. В последния момент, по дяволите.

Синьо сирене от „Пакстън“. Разноцветни конци, игли, ципове и копчета по опис. Уплътнители за херметически буркани по опис. Пудра на прах „Елизабет Арден“. Това добре. Но всяка година имаше нещо, което ѝ щукваше в последната секунда, с цел да го накара да кръстосва града надлъж и шир. Намери нова чаша да попълним сервиза — разбирай, да заменим чашата, която ти, Джако Джаксън, майор от запаса, поне на книга, но всъщност изправен пред военен съд от домашното началство, счупи нарочно и злонамерено, след като прекали с бирата. Безполезно бе да ѝ напомня, че този вид чаши не се продават още отпреди да купят сервиза на старо. Тази година номерът беше: Иди в големия „Джон Луис“, магазина за домашни потреби на Оксфорд Стрийт, и виж продават ли резервни купи за миксера, защото нашата се пукна, когато я изпусна да не казвам кой, но моторчето още е здраво. И там, на паркинга, размаха насреща му работещата част с намерение да му я връчи, за да не купи друг размер или вид. Помъчи се да я напъха в сака му. Ааах!

От друга страна, правеше хубаво кафе и той не можеше да си криви душата. Постава термоса на масичката и разкъса вакуумираното

пакетче. Шоколадови бисквити. Десертчетата на Джако. Още ги наричаше така. Смешно ли звучеше? Толкова млад ли си, колкото се чувстваш, или толкова стар, колкото изглеждаш? Според него това беше днес големият въпрос. Може би единственият. Наля си кафе и загриза бисквита. Познатият пастелен зелено-сив английски пейзаж го успокои и скоро му олекна. Овце, крави, дървета с бухнали прически. Ленив канал. Спеша тоя канал, старшина. Тъй вярно, сър.

Харесваше си тазгодишната картичка. Гвардейска сабя в ножница. Хитроумно, нали? Беше време, когато изпращаше картички с топове и прочути бойни полета от Гражданската война. Е, тогава беше по-млад. Скъпа Бабс, обяд на 17-о число т.м. Освободи си следобеда. Вечно твой, Джако. Просто и ясно. Никога не слагаше картичките в плик. Правила за укриване, раздел 56, т. 12: малко вероятно е врагът да забележи нещо, което стои точно пред очите му. Дори не си правеше труда да иде до Шрусбъри. Направо пъхваше картичката в пощенската кутия на селото.

Толкова млад ли си, колкото се чувстваш, или толкова стар, колкото изглеждаш? Кондукторът или контрольорът, или мениджърът на влака, или както там го наричаха в днешни дни, дори за миг не го погледна. Само хвърли едно око на двупосочния пенсионерски билет, важащ в работни дни, и го причисли към безобидните и безинтересните — някакъв скъперник, който си носи кафето от къщи, за да пести. Самата истина. С пенсията кое по-напред? Отдавна се отказа от членството си в клуба. Като изключим годишната вечеря на полка, можеше и да не стъпи в града, ако се довереше на местния фелдшер да му поправи ченето. Най-разумно му се струваше да отседне в пансион край гарата. Ако на закуска се натъпчеш и скришом си загънеш някоя наденичка, вързал си деня. В петък по същия начин и то станало време да се прибираш у дома. Обратно в казармата. Рапортуваш за изпълнението на мисията, всички купи и миксери са налице и в пълна изрядност, *мадам*.

Не, още няма да мисли за завръщането. Това беше годишният му отпуск. Неговите два дни свобода. Беше подстриган, както си му е редът. Блейзерът му беше минал през химическото чистене, както си му е редът. Той беше порядъчен човек с порядъчни желания и удоволствия. Макар тези удоволствия да не бяха така бурни, както навремето. Да речем, че бяха различни. С годините все по-малко

носиш на пиене. Не можеш да се наливаш както преди. Затова внимаваш с чашките, глътката ти е по-сладка и накрая пак ти се замотава главата. И в повечето случаи се получаваше. Макар и невинаги. И с Бабс беше така. Като се сетеше за първата им среща, преди толкова години. Чудно, че изобщо бе запомнил нещо в онова състояние. Имаше и друго: макар да бе на градус, на малкия приятел не му се отрази. Три пъти се надигна. Ах ти, Джако, пес разгонен. Един път за здрасти, един път за как си и един път за довиждане. Тъй де, защо иначе ще продават ония гумени батковци в опаковки по три? На някои тройката сигурно им стигаше за седмица, но ако нарочно си пестил, както той...

Факт, че не успяваше да изопне гумата, както навремето. И малкият приятел не беше способен на хеттрик. Но и един гол не беше зле, когато си почнал да се возиш с намаление. Не биваше да натяга пружината докрай. А мисълта, че Памела трябва да преживее такова нещо...

Не, нямаше намерение да натяга пружината. Сабята да си стои в ножницата, а те ще си поделят само половин бутилка шампанско. Едно време изпиваха цяла. Три чаши и двамата, по една за всеки рунд. Сега едва се справяха с малката бутилка — от намалените в магазина за алкохол до гарата, — а понякога и нея не изпиваха. Напоследък Бабс получаваше киселини от няколко глътки, а той пък не искаше да се явява наквасен на вечерята на полка. Повечето време прекарваха в приказки. Дори подремваха.

Не упрекваше Памела. На някои жени просто им секваше желанието след промяната. Не можеш да се бориш с биологията, виновни няма. Въпрос на женски механизъм. Настройваш машинката, тя изработва това, за което е измислена — произвежда потомство, Дженифър и Майк са живи свидетелства, — и после се изключва. Майката Природа спира да смазва частите. Нищо чудно, нали Майката Природа е от женски пол. Виновни няма. Грешката не беше негова. Той просто искаше да се увери, че неговата машинка е годна за работа. Стариият татко Мерак още смазваше частите. Въпрос на хигиена, наистина.

Да, точно така. Той беше откровен със себе си по този въпрос. Нямаше какво да го увърта. Не вървеше да обяснява тия работи на Пам, но след като не се срамуваше да се погледне в огледалото за

бръснене... Чудеше се успяват ли и ония приятелчета, които седяха срещу него на вечерята преди две години. Какви ги плещеха само. Много от старите порядки в офицерския клуб бяха изчезнали или зачеркнати, така че тия дребни пуяци се появиха нафиркани и се заядоха с нежния пол още преди да дойде виното. Той лично би ги изправил на съд. Струваше му се, че напоследък в армията служат твърде много умници. Трябваше да ги слуша тия тримата да философстват, сякаш са попили цялата мъдрост на вековете. „Бракът е това, което можеш да измъкнеш от него“ — каза главатарят и другите кимнаха в съгласие. Но не от това му преседна. А после, когато онзи започна да обяснява, по-точно да се хвали как отново подновил близостта със стара позната от времето, преди да срещне жена си. „Не се брой — заяви единият от другите умници. — То е заварено положение, не се брой.“ На Джако му трябваше време да схване недомлъвката и когато я разбра, тя не му се понрави. На това му се казваше шикалкавене.

И той ли беше такъв навремето, когато срещна Бабс? Дума да не става. Той не се преструваше, че нещата не са такива, каквито са. Не си казваше: Ох, тогава ми беше замаяна главата, или: Ако Пам не беше каквато е сега. Нито пък си казваше: Защото Бабс е руса, а аз винаги съм си падал по блондинки, което е странно, защото Пам е брюнетка, а може и да е тъкмо заради това. Бабс беше симпатична, беше там онази вечер, беше руса и те удариха гонга три пъти. Друго нямаше. Освен че я запомни. Запомни я и на следващата година пак я потърси.

Беше разперил ръка на масата пред себе си. Негова ръка плюс един пръст, толкова беше диаметърът на купата за миксера. Разбира се, че ще запомня, беше й казал, нали не мислиш, че ръката ми ще се смали в следващите двацет и четири часа? Не, не слагай миксера в сака ми, Памела, казах, че не искам да го мъкна до града. Можел да провери дали „Джон Луис“ не работят до късно тази вечер. Да им се обадел от гарата, та да прескочи дотам още днес вместо утре. Така щял да спести време. А на сутринта да изпълни всички други поръчки. Планирай си задачите, Джако.

На следващата година не беше сигурен дали Бабс го помни, но все едно, тя се зарадва, че го вижда. Беше купил бутилка шампанско, от обезценените, и това бетонира нещата. Остана при нея целия следобед, разказа й за себе си и пак удариха гонга три пъти. Обеща да

й прати картичка, когато има път насам, и така се започна. А сега ставаха... колко? Двайсет и две, двайсет и три години? На десетата годишнина и занесе цветя, на двайсетата саксия. Бегония. Мисълта за нея раздвижваше жилите му в онези мразовити сутрини, когато излизаше да нахрани кокошките и да нарине въглища от бараката. Бабс беше — как го казваха в днешни дни? — неговият светъл прозорец. Веднъж тя се опита да сложи край — излизам в пенсия, пошегува се, — но той не го допусна. Не даде и дума да се издума, готов беше да ѝ вдигне скандал. Тя склони и го погали по лицето, а на следващата година, като ѝ прати картичката, сърцето му трепереше от страх, но Бабс удържа на думата си.

Вярно, бяха се променили. С всички е така. Ето Памела: откакто децата изхвъркнаха, едно си знаеше — градината, та градината, примираше по кучета, офъка си косата по-ниско от райграса и вечно ходеше с парцал в ръка. Той обаче не виждаше голяма разлика от дните, преди да стане първа чистофайница. Не щяла да мръдне от къщи, била се напътувала. Беше ѝ казал, че сега времето е в техните ръце, което хем беше така, хем не. Повече време имаха, по-малко неща свършваха, такава беше истината. И не е да речеш, че мързелуваха.

Той също се беше променил. Качеше ли се на стълба да чисти улуците, сърцето му слизаше в петите. Нещо, което беше вършил двайсет и пет години, ей богу, това му беше първата задача в списъка през пролетта, а и с къща на един етаж никога не си далеч от земята, но пак го беше страх. Не че ще падне, не от това. Винаги закрепваше стълбата добре, не му се виеше свят и знаеше, че дори да падне, на трева ще е. Но просто защото, както си стоеше там, надвесил нос над улука, и чегърташе с лопатката мъх, гнили листа и кал и събаряше недовършените лястовичи гнезда, и оглеждаше има ли счупени керемиди и изправена ли е антената на телевизора, както си стоеше там, напълно защитен, обут в ботуши, облякъл дебело яке, нахлузил вълнена шапка и гумени ръкавици, понякога усещаше, че му потичат сълзи, но знаеше, че не е от вятъра, и стоеше вдървен на пречката, стискаше с едната си отмаляла ръка улука и се преструваше, че с другата ръчка нещо в улея от дебела пластмаса, а всъщност трепереше от страх. Дяволски страх.

Обичаше да си мисли, че Бабс не се променя и тя не се променяше, не и в неговите очи, в спомените и очакванията му. Но

същевременно той забелязваше, че косата ѝ не е така руса, както някога. А и след като я убеди да не излиза в пенсия, тя също се промени. Не искаше да се съблича пред него. Стоеше с нощница. Получаваше киселини от шампанското. Една година ѝ занесе най-скъпото, но резултатът беше същият. Все по-често загасяше лампата. Не полагаше някогашните усилия да разпали в него огън. Заспиваше, когато и той заспиваше, понякога и по-рано.

Но тя продължаваше да е онова, за което той жадуваше, докато хранеше кокошките, ринеше въглища, стържеше улука с потекли сълзи, които размазваше по лицето си с гумена ръкавица. Бабс беше връзката му с миналото, когато можеше да не си брои чашите и пак да удари три поредни гонга. Понякога се държеше с него като майка с детето си, но човек и от това има нужда, нали? Голямото ми бебе, Джако. Такива неща му приказваше. Но също и: истинските мъже са на изчезване, вече много рядко се срещат, но ти си един от тях.

Наближаваха гара Юстън. Някакъв младок, седнал срещу него, извади проклетия си мобифон и запиука с копчетата му. „Ало, скъпа... да, виж какво, скапаният влак е спрял някъде преди Бърмингам и не помръдва, дяволите да го вземат. Киснем тук и никой нищо не ти казва. Не, мисля, че поне час, час и нещо, а и докато стигна до другия край на Лондон... Да, така направи... И аз също... Чао.“ Лъжеецът прибра мобифона си и се огледа, без да му пука, че всички са го чули.

Така, да си преговори задачите за деня. Слизане, звънене на „Джон Луис“ с цел незабавно атакуване на щанда за миксери. Вечеря в някое от ресторантчетата до пансиона: индийско, турско, без значение. Максимална сметка 8 лири. Само две халби в „Маркиза на Гранби“, та през нощта да не става често-често по малка нужда. Закуска, задигната наденичка за из път, ако е рекъл късметът. Малка бутилка шампанско от „Трешърс“. Поръчките на благоверната: синьо сирене, уплътнители за буркани, пудра на прах. В два часа Бабс. От два до шест. Самата мисъл за това... Капитане, какво дремеш там долу? Вдигни се, ако обичаш, приятелю... Гвардейската сабя в ножницата. От два до шест. По някое време чай. Чай с бисквитка. Този малък ритуал беше станал част от традицията. А Бабс така хубаво можеше да те насърчи, да те накара за малко, макар и на тъмно, макар и със затворени очи, поне за миг да си представиш, че си това, което... искаш да бъдеш.

* * *

„Ето че пристигнахме, момче. Към нашето място, Джеймс, не щади конете.“ Сакът му беше подпрян между седалките, шлиферът му сгънат до него. Билет, портфейл, тоалетни принадлежности, списък с номерирани задачи. Презервативи! За майтап. Гумичките бяха неговата ежегодна шега. Взря се през прозореца отдясно: светец надпис над закусвалня, спрял товарен влак, носач в смешна униформа. Защо влаковите машинисти нямат деца? Защото винаги дръпват ръчката навреме. Ха-ха! Винаги добавяше гумичките в списъка, за майтап. От години. Веднъж като го опозна и започна да му се доверява, Бабс му каза да ги зареже. Ами ако стане някоя беля, да вземе да прихване? „Джако — беше му отвърнала тя, — тази опасност отдавна изчезна.“

Всичко по часовник. Пристигане по разписание, отскачане до „Джон Луис“, отмерване с педя размера на купата, ясно, разбрано, не, уви, никакви резервни части, но ето специална оферта, миксери с намаление, сигурно по-евтини от покупката на госпожата. Душевен спор относно раздялата с моторчето на място, за да убеди Памела, че е успял да изнамери самостоятелна купа. Решение за доставка на уреда цял-целеничък. В края на краищата тия стари дървени ръце можеха да разнообразят някоя вечер с изтървяване на основната част от миксера. Само дето с неговия късмет, току-виж, пак строшил купата и се оказали запасени с моторчета до края на дните си.

Обратно прекосяване на града. Свойско кимване от страна на чужденеца, съдържател на пансиона. Монета в телефонния апарат, рапорт до домашното началство, тук е вече, жив и здрав. Сносно пиле къри. Две халби в „Маркиза на Гранби“, ни повече, ни по-малко. Спазване на дисциплината. Без излишно натоварване на мехура и простатата. През нощта само едно ставане по малка нужда. Сън на младенец, както има една приказка. На закуска мили очи и ето ти допълнителна наденичка. В „Трешърс“ специална оферта за малките бутилки шампанско. Задачите в списъка до една отметнати. Душ, гребен, измити зъби. На прага й точно в два, спретнат за огледа.

И тъкмо тогава специалните оферти се свършиха. Натискайки звънеца, вече виждаше познатите руси кичури и розовия халат, чуваше

смеха ѝ. Но вратата отвори изписана тъмнокоса особа на средна възраст. Озадачен и онемял, той остана на прага.

— Подарък за мен? — каза тя вероятно за да завърже разговор, пресегна се и хвана гърлото на бутилката. Вместо отговор той стисна по-здраво шампанското и настана глупаво дърпане и теглене, докато той не каза:

— Бабс.

— Бабс ще се покаже след малко — отвърна тя и отвори по-широко вратата. Нещо не беше наред, но той я последва в холчето, което беше променено от миналата година. Накичено като вертеп, помисли си той.

— Да я сложа ли в хладилника? — попита тя, но той не пожела да се раздели с бутилката.

— От провинцията? — попита тя.

— Бивш военен? — попита тя.

— Да не си си глътнал езика? — попита тя.

Стояха безмълвно четвърт час, докато не се захлопна врата, после друга. Сега тъмнокосата стоеше редом до висока блондинка с гърди, подали се от сутиена като плодове от фруктиера.

— Бабс — повтори той.

— Аз съм Бабс — рече блондинката.

— Ти не си Бабс — отсече той.

— Щом казваш — отвърна тя.

— Ти не си Бабс — повтори той.

Двете жени се спогледаха и русата изтърси нехайно и грубо:

— Хубаво, дядка, която искаш, тая съм, става ли?

Той се надигна от стола. Огледа двете проститутки.

Обясни им толкова бавно, че и наивен новобранец да разбере.

— О — каза едната, — значи търсиш Нора.

— Нора ли?

— Ами ние ѝ викахме Нора. Съжалявам. Тя се спомина преди девет месеца.

Той не разбра. Помисли си, че е казала „тя си замина“. После пак не разбра. Този път му се счу „загина“, помисли си, че е убита или премазана от кола.

— Беше стара бабичка — рече накрая другата като един вид разяснение. Сигурно я бе изгледал свирепо, защото тя побърза да

добави: — Не се засягай. Нищо лично.

Отвориша шампанското. Тъмнокосата донесе най-глупавите чаши. Бабс никога не му поднасяше чаша със столче. Шампанското беше топло.

— Изпратих картичка — каза той. — С гвардейска сабя в ножница.

— Да — кимнаха те, без да се заинтригуват.

Пресушиха чашите си.

— Е, още ли искаш онова, за което си дошъл? — попита тъмнокосата.

Друго му беше в ума, но като че ли кимна. Блондинката попита:

— Искаш ли аз да съм Бабс?

Бабс е била Нора. Това му беше в ума. Той усети, че отново се разгневява.

— Искам да бъдеш тая, която си. — Това беше заповед.

Двете жени отново се спогледаха. Твърдо, но не и убедително блондинката каза:

— Аз съм Деби.

Тогава да беше си тръгнал. Трябваше да напусне от уважение към Бабс, в знак на вяност към нея.

А сега от външната страна на неподвижния прозорец на влака се нижеха гледки както всяка година, но той ги виждаше размазани. Понякога смесваше верността към Бабс с верността към Памела. Бръкна в сака си и извади термоса. Някой път — вярно, че рядко, но се бе случвало, — докато правеше любов с Бабс, я вземаше за Памела. Все едно си беше у дома. Сякаш това му се случваше вкъщи.

Бе влязъл в стаята, където го посрещаше Бабс. И тя му се видя променена. Не можа да разбере какво ѝ е новото, а само какво ѝ липсва отпреди. Русокосата го попита какво ще желае. Той не отговори. Взе му някакви пари и му подаде балонче. Той стоеше наред стаята и го държеше. Бабс не беше... Бабс нямаше да...

— Искаш ли аз да ти го сложа, дядо?

Той перна ръката ѝ и събу панталона си, после взе да смъква гащите. Не беше много въодушевен, но нищо по-добро не можеше да измисли. В края на краищата нали за това беше дошъл. За това си беше платил. Малкият приятел засега дремеше, но ако му кажеше ясно какво

се иска, ако го изкомандваше, тогава... Почувства, че Деби го наблюдава, застанала на един крак и подпряла коляно върху леглото.

Той се помъчи да надене тънката гума, очаквайки, че от допира на влажните му пръсти малкият дремльо веднага ще подскочи. Погледна Деби, вторачи се във фруктиерата от плът, която му поднасяше, но пак нищо. Сведе очи към отпуснатия си член и набръчкания балон с увиснало празно крайче. По върховете на пръстите му лепнеше споменът от овлажнена гума. Туй-то, момче, помисли си с тъга.

Тя издърпа няколко салфетки от облечената в пъстър плат кутия върху нощното шкафче и му ги подаде. Той избърса лицето си. Върна му малко от парите, съвсем малко. Той се облече набързо и излезе на заслепяващите улици. Тръгна напосоки. Светлинното табло над един магазин му каза, че е три и дванайсет минути. Осъзна, че презервативът все още е на члена му.

Овце. Крави. Дърво с бухнала прическа. Глупав, проклет квартал от малки бардаци, пълни с глупави курви, от които му се повръщаше, и му идеше да кресне и да дръпне шнура на алармения звънец или каквото, по дяволите, имаше в днешни дни вместо алармен звънец. Курви, глупави като него. И той се връщаше в своята глупава, проклета къща, за която се беше трепал толкова години. Развинти термоса и си наля кафе. Престояло два дни, леденостудено. Едно време го постопляше със съдържанието на плоско шишенце. Сега беше студено, студено и старо. Честно ли е, а, Джако?

Трябва да безироза отново верандата пред френския прозорец, защото се е ожулила от тия нови градински столове. На работилницата му ѝ стига една ръка боя. Ще прибере косачката и ще занесе ножовете ѝ на точило, макар че в днешно време къде ти точило, поглеждат те и ти предлагат да си купиш от ония бръмчилки с оранжев пластмасов диск вместо ножове.

Бабс беше Нора. Тя не го караше да си надява гума, защото знаеше, че не хойка, а и времето, когато можеше да зачене, бе отдавна минало и заминало. Връщаше се към някогашната си професия само веднъж на година, заради него. Просто се привързах към тебе, Джако, заради това е всичко. Веднъж тя се пошегува с цената на автобусната си карта, та той оттам разбра, че е по-стара от него; и от Пам също. Веднъж, още когато за един следобед се справяха с голяма бутилка, тя

предложи да си свали горното чене и да му направи френска любов, а той се засмя, но му се погади. Бабс беше Нора, а Нора беше мъртва.

Присъстващите на вечерята в клуба не забелязаха никаква промяна у него. Той съумя да покаже дисциплина. Не стана заядлив.

— Да си призная, вече не нося на пиене както едно време, момчета — сподели той и някой се изкикоти, сякаш им бе разказал виц. Рано си вдигна шапката и отиде да удари една бира в „Маркиза на Гранби“. Да, този път само една. Да си призная, вече не нося на пиене както едно време. Няма да се предаваш, отвърна барманът. Никога не казвай „край“.

Мразеше се, задето игра по свирката на оная уличница. Още ли искаш онова, за което си дошъл? О, да, още искаше онова, за което бе дошъл, но тя нямаше как да разбере какво е то. Те с Бабс не го бяха правили от колко... от пет, може би от шест години? Последните една-две години едва близваха шампанското. Ставаше му приятно, като я видеше с бархетната нощница, за която винаги я поднасяше; лягаше до него, угасяше лампата и заговаряха за едно време. Спомнях си какво е било. Един път за здрасти, един път за как си и един път за довиждане. Беше голям жребец в ония дни, Джако. Ти ми вземаше силите, Бабс. На следващия ден мъж не исках да погледна. Не може да бъде. Самата истина. И таз добра. О, да, Джако, голям жребец беше.

Не й се щеше да вдига цената, но наемът не питаше, а той плащаше и за мястото, и за времето, все едно какво искаше или не искаше да правят. Възрастта си имаше и добрата страна, сега влакът му излизаше по-евтино. Не че вече имаше „сега“. За последен път виждаше Лондон. Ей богу, и в Шрусбъри продаваха синьо сирене и миксери. Вечерята на полка все повече се превръщаше в преброяване на отсъстващите. А ченето му, и фелдшерът можеше да го стегне.

Покупките бяха върху багажника над главата му. Задачите в списъка до една отметнати. Пам вече пътуваше към гарата, може би влизаше в паркинга. Тя винаги паркираше с носа напред. Не обичаше задната маневра, отлагаше я за после или най-вероятно за него. Той тъкмо обратното, предпочиташе задното паркиране. Така излизането ставаше моментално. Въпрос на тренировка, на навик да си в позиция за щурмуване. Памела обичаше да казва: кога за последно ти се е наложило да бързаш? Все едно, обикновено на изхода се струпваха

коли. Той обичаше да казва, ако излезем първи, няма да висим на опашка. Спестяваме си чакането. И тъй нататък.

Зарече се да не оглежда джантите за нови драскотини. Нямахте да подхвърля забележки, докато смъкваше стъклото и се протягаше към колонката за таксуване. Нямахте да ѝ казва, виж колко далеч са колелата от бордюра и пак стигам дупката. Просто ще попита: „Как са кучетата? Обаждали ли са се децата? Кой спечели наградата за млекодайна крава?“

Да, тъгуваше за Бабс и се чудеше това ли е, което щеше да изпитва, ако Памела го напуснеше. В случай че на нея ѝ беше писано да си отиде първа, разбира се.

Беше изпълнил задачите си. Докато влакът се приближаваше към гарата, той се взря през запечатания прозорец с надежда да види жена си на перона.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.